γεται μέσα στὸ σκοτάδι.

—Τί εἶνε, βρέ ;

—Εὕρηκα !...

—Τί εὕρηκες ; Τὸν ἐχθρό ;...

—Ὄχι. Βρῆκα ἕνα σπήλαιο. Μπορεῖ νὰ παίξουμε ἐκεῖ μέσα Καραγκιόζη, χωρὶς νὰ μᾶς μυρισθῆ κανείς. Χωράει τὸ μισὸ τὸ λόχο...

—Κι' ἄν, ἐντωμεταξύ, μᾶς προσβάλλει ὁ ἐχθρός, ποιὸς θὰ τὸν ἀποκρούση ;

—Βρὲ ἀδερφέ, κουτὸς εἶνε ὁ ἐχθρὸς νὰ μᾶς κυνηγάη τὴ νύχτα ;

Ἐκεῖνη ὅμως τὴ στιγμὴ τουφεκιὲς ἀκούστηκαν κάτω, μακρυά, ἀπὸ τὴ θάλασσα. Οἱ στρατιῶτες ἅρπαξαν τὰ ὅπλα τους καὶ ἑτοιμαστῆκαν γιὰ ν' ἀκούσουν τῶν ἀνωτέρων τὶς διαταγές.

Δυὸ ἄνδρες τῆς δωδεκάτης ἑνωμοτίας, τῆς δικῆς μας, κατορθώσαντες νὰ φτάσουν, ἔρποντες, χωρὶς νὰ ἐννοηθοῦν, παρ' ὅλους τοὺς σκοπούς, ποὺ φύλαγαν, μέχρις ἑνὸς χαλάσματος, ὅπου οὐλαμὸς ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ παρέμενε, τοῦ ἐπιτεθῆκαν αἰφνιδίως καὶ τὸν ἐξεπάστρευαν σχεδόν. Ἔτσι, δηλαδή, θὰ γινόταν στὴν πραγματικότητα. Οἱ ἱππεῖς, μὴ φανταζόμενοι ποτὲ πὼς δύο ἦσαν οἱ προσβάλλοντες στρατιῶτες, κατατσακισθήκανε νὰ φύγουν, ζωντανοὶ καὶ...σκοτωμένοι, γιὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν αἰχμάλωτοι !...

Ἡ νίκη αὐτὴ χαιρετίσθηκε ἐνθουσιωδῶς.

—Δὲν θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ δοθῆ καὶ μιὰ τιμητικὴ παράστασις, τοῦ Καραγκιόζη, γιὰ νὰ ἑορτασθῆ τὸ γεγονός ;

Κι' ἐπειδὴ Καραγκιόζης κατ' οὐδένα λόγον ἐπιτρεπόταν, ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε μὲ τὸν....Μιχαλάκη, ὁ ὁποῖος ἀρνιόταν κάθε ὑπηρεσία, ποὺ τὸν διέταζε νὰ κάνη ὁ δεκανεὺς ἑνωμοτάρχης.

—Ἐγὼ δὲν πάω.

—Γιατί ;

—Γιατί δὲν εἶμαι ἐδῶ !...

—Ἀλλὰ ποῦ εἶσαι ;

—Στὸ κάρρο ποὺ εἶν' ὁ Καραγκιόζης !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ δεκανεὺς ἑνωμοτάρχης δὲν καταλάβαινε, ὁ Μιχαλάκης ἐξηγοῦσε τὴν....ἀπουσία του :

—Δὲν φτιάσατε ἕναν χάρτινο Μιχαλάκη καὶ τὸν βάλατε μὲ τοὺς Καραγκιόζηδες ; Ἐκεῖ λοιπὸν νὰ τὸν ζητᾶτε !...

—Καλά, εἶπε τότε ὁ δεκανεύς. Ἀφοῦ ὁ Μιχαλάκης δὲν εἶν' ἐδῶ, ἀλλὰ στὸ κάρρο, στὸ κάρρο νὰ τοῦ πᾶτε τὸ συσσίτιο καὶ νὰ τὸ δώσετε σ' ἐκεῖνον νὰ τὸ φάη. Προσέξτε νὰ μὴ τὸ πάρη κανένας ἄλλος Μιχαλάκης, ζωντανός !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὅποιος συγχωρεῖ μιὰ προσβολή, δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ γιατρεύη μόνος του μιὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς του.

Ζὰν - Πὼλ - Ρίχτερ

* * *

Ὅπως ὑπάρχουν λουλούδια ποὺ φυτρώνουν σὲ ἐρείπια, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ἀρετές, ποὺ ριζώνουν σὲ καρδιὲς ἀνθρώπων κατεστραμένων σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Βύρων

* * *

Ἐκεῖνος ποὺ ἐμπιστεύεται ἀνεξέλεγκτα σὲ κάθε γυναῖκα τὴν τιμή του, δὲν κάνει τίποτε διαφορετικὸ ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ τοποθετεῖ μαρμάρινο ἄγαλμα ἐπάνω σ' ἕνα γυάλινο δοχεῖο καὶ συγχρόνως ἔχει τὴν ἀπαίτησι νὰ μὴ σπάση τὸ βάθρο.

Ἀλγ. Ρικάρ

* * *

Τὸ ὄνειρο καὶ ἡ ζωὴ εἶνε τὸ ἕνα ἡ σκιὰ τοῦ ἄλλου.

Ντ' Ἀννούντσιο

* * *

Δὲν μπαίνει κανεὶς καβάλλα στὸν Παράδεισο.

Σικελικὴ Παροιμία

* * *

Ὅποιος βρίσκει κάτι ὡραῖο στὸ κακό, δὲν μπορεῖ παρὰ γρήγορα νὰ τὸ κάνη.

Ἀνατολίτικη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη, τὴν ὁποία εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιὰ τὰ ἄνθη, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὶς ἑξῆς μεταφορικὲς φράσεις, τὶς ὁποῖες πρῶτοι αὐτοὶ μεταχειρίσθηκαν :

«Ἄνθος οἴνου, ἄνθος γάλακτος, ἄνθος χαλκοῦ, ἄνθος ἡλικίας, ἄνθος δόξης», κλπ. Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, κατόπιν, τὶς μεταφορὲς αὐτές, ποὺ δήλωναν κάτι τὸ ἐκλεκτό, τὶς πῆραν οἱ Ρωμαῖοι, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀργότερα ἡ ἄλλες Λατινικὲς φυλές.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΦΑΓΑΔΕΣ

(Αὐτοκράτορες, βασιλεῖς, εὐπατρίδαι, ἡθοποιοί, ἐπαναστάται, ποὺ τρῶνε σὰν δράκοντες τῶν παραμυθιῶν!..)

Σᾶς διηγηθήκαμε κι' ἄλλοτε καταπληκτικὲς ἱστορίες διασήμων φαγάδων. Ὡστόσο, ἡ ἱστορίες αὐτὲς εἶνε ἀνεξάντλητες καὶ σᾶς προσφέρουμε πάλι σήμερα μερικὲς ἀχόμη.

Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Κλαύδιος Ἀλβῖνος ἔφαγε κάποιο πρωὶ — γιὰ κολατσιό, ὁ ἀθεόφοβος ! — πεντακόσια σῦκα, μιὰ πιατέλα ροδάκινα, δέκα πεπόνια, ἑκατὸ φραγκόσυκα, σαρανταοχτὼ στρείδια καὶ τρία πανέρια σταφύλια !...

Ὁ ἴδιος, πάλι, κάποιο βράδυ, κατεβρόχθισε ἕνα λαγό, δέκα περιστέρια, ἑφτὰ πέρδικες καὶ σχεδὸν σὲ κάθε μπουκιά του ἄδειαζε κι' ἕνα κύπελλο κρασί.

Ὁ ξακουστὸς ἠθοποιὸς Φάγων — ὄνομα καὶ πρᾶγμα — κατεβρόχθισε κάποτε μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα Αὐρηλιανὸ ἕνα ὁλόκληρο ἀγριογούρουνο, ἕνα ἀρνί, ἑκατὸ στρογγυλὰ ψωμάκια, ἕνα γουρουνάκι τοῦ γάλακτος, καὶ ἔπιε εἴκοσι τέσσερες ὀκάδες κρασί !

Ὁ περίφημος Ἱσπανὸς ἐπαναστάτης Βονὸζ χρωστοῦσε τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε ὁ Ἱσπανικὸς λαὸς κυρίως στὴν πολυφαγία του καὶ στὸ ὅτι δὲν μεθοῦσε ποτέ, ὅσο κι' ἂν ἔπινε. Ἕνα βράδυ ὁ Βονὸζ μπῆκε μέσα σ' ἕνα καπηλειὸ τῆς Βαρκελώνας, ὅπου γλεντοῦσε μιὰ παρέα ἀντιπάλων του στὸ πιοτό. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ βασιλῆᾶ αὐτοῦ τῶν κρασοπατέρων τῆς Ἱσπανίας, μόλις τὸν εἶδαν, τὸν γιουχάισανε, κι' ὁ Βονὸζ τοὺς προκάλεσε νὰ μονομαχήσουν.

—Ἂν ἔχετε ἴχνος ἀνδρισμοῦ ἀπάνω σας, σενιόρ, τοὺς φώναξε ὁ Βονόζ, θὰ δεχθῆτε ἀσφαλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ προτάσεις μου. Ἢ νὰ μονομαχήσετε ἕνας - ἕνας μαζύ μου μὲ τὰ ὅπλα, ἢ νὰ προσπαθήσετε νὰ μὲ καταβάλετε πίνοντας ὅλοι μαζὺ περισσότερο κρασὶ ἀπ' ὅσο θὰ πιῶ ἐγὼ μόνος μου !...

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Βονόζ, 17 ὅλοι - ὅλοι, δεχτήκανε τὴ δεύτερη πρότασί του, τὸν καλέσανε στὸ τραπέζι τους κι' ἡ κρασομαχία ἄρχισε καὶ βάσταξε ὥς τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, καταλήξασα σὲ πλήρη θρίαμβο τοῦ Βονόζ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εἶδε καὶ τὸν τελευταῖο ἀντίπαλό του νὰ πέφτη κάτω ἀναίσθητος, διέταξε τὸν κάπελα νὰ τοῦ φέρη ἕναν κάδο κρασὶ καὶ τὸν ἔπιε κι' αὐτὸν μονορούφι !...

Στὴ Γαλλία ἐπίσης, πολλὰ μέλη τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων ἦσαν τρομερὰ παμφάγοι.

Μιὰ εὐγενὴς κυρία τῆς ἐποχῆς ἀναφέρει ὅτι εἶδε πολλὲς φορὲς τὸν Λουδοβίκο ΙΔ' νὰ τρώη τέσσερα πιάτα ξέχειλα ἀπὸ διάφορες σοῦπες, ἕνα φασιανό, μιὰ πέρδικα, πέντε - ἕξη πιάτα σαλάτες, δυὸ μεγάλες φέτες χοιρομέρι, κάμποσες μερίδες βραστὸ μοσχαρίσιο, κάμποσα αὐγὰ καὶ φρουτα, ποὺ ἂν τὰ ἔτρωγε αὐτὰ μόνον ἕνας ἄνθρωπος μὲ κανονικὸ στομάχι, θὰ ἔσκαζε !...

Ὁ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' παρεκάθητο πολλὲς φορὲς στὰ γεύματα τοῦ Δημαρχείου τοῦ Παρισιοῦ. Σ' ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ γεύματα αὐτά, στὰ 1867, παρετέθησαν 21 διάφορες σοῦπες, 22 ἐντράδες, 44 πιάτα μὲ διάφορα ἄλλα φαγητά, 36 πιάτα σαλάτες, 12 πιάτα μὲ διάφορες σάλτσες, 56 κομμάτια διαφόρων γλυκισμάτων καὶ 23 φρουτιέρες μὲ διάφορα ὀπωρικά.

Ὁ δήμαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι, ποὺ φάγανε μαζὺ μὲ τὸν βασιλέα τους, τὰ εἴχανε χαμένα. Ὅλοι τους μαζὺ εἶχαν φάει λιγώτερο ἀπ' ὅσο εἶχε φάει ὁ τρομερὸς βασιληᾶς τους. Ἦσαν δώδεκα ὅλοι - ὅλοι, ποὺ καθήσανε στὸ τραπέζι, κ' ὁ καθένας τους εἶχε δοκιμάσει μόνο μιὰ μερίδα ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ τὰ φρούτα. Ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος εἶχε φάει ἀπ' ὅλα.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΗ', πάλιν, ἔτρωγε πάντα σὲ κάθε πρόγευμά του, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα φαγητά, καὶ δώδεκα μπριζόλες !...

Κάποτε, μάλιστα, συναγωνίστηκε στὴν πολυφαγία μὲ τὸν δοῦκα Ἐσκάρ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς περίφημος φαγᾶς. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι τρώγανε σὰν δράκοι, στὸ τέλος ὅμως ὁ δοῦξ κυλίστηκε στὸ πάτωμα καὶ πρὶν προφτάσουν οἱ γιατροί, πέθανε, ἢ μᾶλλον ἔσκασε ἀπ' τὴν πολυφαγία !

* * *

Περίφημος φαγᾶς ἦταν κι' ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Τούλιο, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε στὴν καθησιά του φαγητά, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ χορτάσουν ἓξ - ἑπτὰ ἄνθρωποι !...

Ὁ στρατηγὸς αὐτός, ἔστερα ἀπὸ κάθε μάχη, ἐξεκοκκάλιζε μόνος του δυὸ ἀρνιὰ ψητὰ στὴ σούβλα.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἔφαγε τόσο πολύ, ὥστε μισὴ ὥρα μετὰ τὸ γεῦμα του ἔσκασε !...

* * *

Σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος πέθανε πρὸ ἐτῶν μιὰ γυναῖκα, σύζυγος διασήμου τοῦ τόπου τοκογλύφου, ἡ ὁποία — δὲν γράφουμε καμμιὰ ὑπερβολὴ — δὲν ἐχόρταινε ποτέ !...

Μεσημέρι - βράδυ τῆς ἔβραζαν γιὰ νὰ χορτάση ἕνα μεγάλο καζάνι ρύζι ἢ μακαρόνια. Δὲν ἐχόρταινε ὅμως, ἂν καὶ ἔτρωγε ὁλόκληρη τὴν καζανιά ! Ἐνόμιζε κανεὶς πὼς ἡ ἄτυχη αὐτὴ γυναῖκα ἐτιμωρεῖτο ἀπ' τὸ Θεὸ γιὰ τὰ κρίματα τοῦ συζύγου της.

Ὅ,τι ἐκέρδισε ἐκεῖνος μὲ τὴν τοκογλυφία του, τὸ κατεβρόχθησε αὐτὴ ἀχόρταστα, ὥσπου πέθανε τέλος ἀπὸ τὴν ....πεῖνα !...